

under de mange Forfatningsforhandlinger, som vi have haft. Der kan derfor næppe være Tvivl om, at den provisoriske Lovgivning i det Hele og den finansielle i Særdeleshed, som den nuværende Regering i en Række af Aar har anvendt, gaar ud over alle rimelige Grænser og staar i Strid med Grundloven. — Landstinget har ikke hverken haft Lejlighed til at give Forslaget til Finansloven for 1890—91 den Behandling, som Grundloven foreskriver, eller til at stemme over det. Den Beslutning, som Landstinget vedtog i Mødet 31te Marts 1890 ved 1ste Behandling af Finansforslaget, kan selvfølgelig ikke træde i Stedet for den grundlovmæssige Behandling. Formentlig havde det været Regeringens Pligt at skaffe Landstinget tilstrækkelig Tid til Behandlingen, hvortil den næppe savnede Midler. Det maa jo vel erindres, at Folketinget havde været opløst midt i Samlingen, hvorved en Del af Rigsdagens bedste Arbejdstid var gaaet tabt.

Mindretallet kan kun beklage den uregelmæssige Tilstand, under hvilken Lovgivningsmagten arbejder. Den virker utvivlsomt hemmende og lammende paa Lovgivningsarbejdet, selv naar der arbejdes med en god Vilje, og for Befolkningens Bedkommende kan det ikke nægtes, at de vedtagne Love vilde modtages med større Tillid, naar Tilstanden var regelmæssig, end det nu er Tilfældet.

Hele den provisoriske finansielle Tilstand, under hvilken Statshusholdningen føres, bevirker utvivlsomt ogsaa, ikke alene for Forsvarsvæsenets Bedkommende, men ogsaa paa andre Omraader, at der finder en større Brug af Statsmidler Sted, end det vilde være Tilfældet, naar Finansloven blev vedtaget paa regelmæssig Maade, og det rette

Samarbejde fandt Sted. Med andre Ord den provisoriske Tilstand virker uheldig paa den finansielle Balance. Mindretallet skal i øvrigt henvise til tidligere Udtalelser (jfr. Rigsdagstidenden for 1887—88, Till. B. Sp. 25—26, for 1888—89, Till. B. Sp. 18—19, for 1889—90, Till. B. Sp. 18—19, for 1890—91, Till. B. Sp. 36—38 og for 1891—92, Till. B. Sp. 7—8) og skal i Overensstemmelse hermed opfordre Landstinget til at tiltræde Høgsbroes og Hørups Indstilling og nægte sin Godkendelse af det afslagne Statsregnskab for 1890—91.

Hvad angaar Detaillen, særlig Revisorerne's Specialbemærkninger, formener Udvalget for den langt overvejende Del at kunne indskrænke sig til at henvise til Betænkningen. Kun for to Punkters Bedkommende finder det samlede Udvalg sig foranlediget til at henlede Landstingets Opmærksomhed paa samme.

Det ene af disse Punkter er den store Uoverensstemmelse, der paa det kongelige Teater og Kapels Regnskab for et ikke ringe Antal Udgiftsposter er mellem de budgetterede og de forbrugte Beløb. Dette er særlig Tilfældet med Hensyn til Udg. 11: Udgifter af ubestemt Omfang (se Betænk. S. 190—191). Paa denne Konto er der budgetteret en Udgift af 147,936 Kr. og forbrugt 232,792 Kr. 45 D., altsaa en Merudgift af 84,856 Kr. 45 D. Kontoen bestaar af 12 Underkonti. Paa 2 af disse, nemlig Konto a. og Konto k., er der nogle smaa Beparelser, nemlig henholdsvis 39 Kr. 22 D. og 306 Kr. Men til Gengæld er der Overskridelse paa de øvrige 10 Underkonti, paa de fleste meget betydelige Overskridelser, saaledes:

	Budgetteret.	Udgifet.	Merudgift.
b. Garderoben	26,309 Kr.	48,969 Kr. 66 D.	22,660 Kr. 66 D.
c. Maskineri og Dekorationer	20,032 —	37,508 — 89 —	17,476 — 89 —
d. Brændsel, Belysning og Rengøring	36,003 —	55,050 — 88 —	19,047 — 88 —
f. Statistvæsenet	5,363 —	8,932 — 20 —	3,569 — 20 —
h. Literære og artistiske Arbejder .	15,257 —	21,239 — 41 —	5,982 — 41 —
m. Forstellige og tilfældige Udgifter	11,148 —	26,590 — 88 —	15,442 — 88 —